

Biruința

Andreionthepoetry

Bătrân, fără de vlagă, își încerca norocul □
Uitase multe reguli și nu mai știa jocul,
Nu mai știa de unde pornise-n cursa vieții,
Pe ce își irosise toți anii tinereții...
Nu mai știa nici unde dorise să ajungă,
Căci calea îi fusese nemăsurat de lungă...
Știa doar că nu știe-n ce parte-o s-o apuce,
Căci linia de sosire pe două căi se duce.
Simțea că e nevoie să mai recupereze
Din vechi greșeli, dar totul părea să nu conteze.
Finalul părea tragic, ruleta prea rusească □
Putea veșnic să moară sau veșnic să trăiască!
Să moară veșnic parcă era tot mai probabil:
Trecutul fără noimă e irecuperabil;
Dar să trăiască veșnic părea a fi minune,
Iar cine să o facă el nu-și mai putea spune...
O regulă lugubră nu-i permitea să-oprească
Din alergarea sumbră, din goana nebunească,
Iar clipa-n care jocul avea să se termine
El o avea în minte, căindu-se cu-asprime.
Nu, linia de sosire n-o va ghici vreodată:
Finalul se produce - asta-i povestea toată!

* * *

Cum? Gata alergarea? El tot voia să fugă □
În schimb, își făcu cruce și începu o rugă.
N-ar fi putut să spună cum de se-ntâmplă toate:
Nicăând nu se rugase - vedea acum că poate!
Vedea că-i este bine, deși se credea rău;
Speriat, vedea că lasă în urmă-adâncul hău,
Mergând înspre Lumină în ritm amețitor,
Simțind cum îl conduce un înger păzitor
Și-l întrebă în șoaptă cum el, fără credință,
Vedea că e capabil de-atâta biruință.
Iar îngerul îi spuse: „Credința ai avut-o
În ultima clipită, când moartea ai trecut-o!”